

SPORED

27

od 10h00 do 16h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Mednarodna delavnica dramskega pisanja v sodelovanju s slovenskim, hrvaškim in srbskim ITI-jem in Sterijevim pozorjem

20h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Slovesna otvoritev 42. tedna slovenske drame

v nadaljevanju v Prešernovem gledališču Kranj

Nede Rusjan Bric: **KDOR SAM DO VEČERA POTUJE SKOZ SVET**
SNG Nova Gorica

28

od 10h00 do 16h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Mednarodna delavnica dramskega pisanja

20h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Lili Novy, Barbara Kapelj Osredkar: **NEKEGA DNE IN NEKE NOČI**

Zavod Masa, Gankarjev dom, Zavod Maska

29

od 10h00 do 16h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Mednarodna delavnica dramskega pisanja

19h00 v gledališki kavarni PGK

Predstavitve knjige *Drame od A(brama) do Ž(upančiča)* Alenke Goljevšček v sodelovanju s Slovenskim gledališkim muzejem

20h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Evald Flisar: **NORA NORA**
Bosansko narodno pozorišče Zenica, BiH

30

od 10h00 do 16h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Mednarodna delavnica dramskega pisanja

20h00 v Prešernovem gledališču Kranj

Evald Flisar: **VZEMI ME V ROKE**
TiK Graz, Gradec, Avstrija

42. Teden slovenske drame so omogočili

Pokrovitelj Seligove nagrade
Telekom Slovenije

Medijski pokrovitelji

Kolofon

Urednik: Andraž Polončič Ruparčič
Oblikovanje: Danijel Modrej in Darjan Mihajlović Cerar - Zavod Agregat
Bilten nastaja v sodelovanju z gledališkim portalom www.sigledal.org
Tisk: tiskarna Trajanus d.o.o. / naklada 250 izvodov

DELAVNICA

Delavnice dramskega pisanja ali Poskus refleksije izpisovanja neke dramske pisave

Workshop.

Vem, da se po naše temu reče delavnica, in ja, tudi mene moti (neute-meljena) raba anglicizmov, in kar je še tega, v javnih občilih.

Ampak, Workshop.

Potrpi, dragi bralec, še par vrstic prebereš, pa ti bo jasno, zakaj nisem zapisala lepo, po slovensko, Delavnica.

Workshop = work + shop

Delo.

Itak, Je treba delat trala la la la la ...

In trgovina. Specializirana in samopostrežna, hkrati. Kaj boš nabral v svojo košarico in kaj boš potem iz tega skuhal, je odvisno samo od tebe ...

Pravkar si, dragi bralec, končal z branjem Uvoda. Če še nisi, je zdaj skrajni čas, da se za sekundo (ne več!) zamisliš in nasmehneš. Si? In zdaj lahko nadaljujemo ...

Moja prva delavnica dramskega pisanja je bila prav na Tednu slovenske drame, leta 2007, če me spomin ne vara. Preverim, res je, spomin me še ne vara. Udeležila sem se je brez kakršnih koli izkušenj v pisanju dramatike in bila, bolj kot nad pridobljenim znanjem, navdušena nad novim horizontom možnosti izražanja svoje kreativnosti in nad ljudmi, ki sem jih tam spoznala. Nato sem se začela dobivati s preglejenci, se izobraževala na delavnicah v Ljubljani in Novem Sadu (organizacija Simona Semenič & Milan Marković) in leto in pol – no, kdaj sem tudi špricala – sobote posvečala Jovanoviću in njegovemu Seminarju dramskega pisanja. Tako so me, v vseh teh letih, v dramskem pisanju šolali naslednji, neprecenljivi, mentorji: Simona Semenič, Dušan Jovanović, Milan Marković in Ajda Valcl, Bojana Lazić in Filip Vujošević, Goran Stefanovski, Sunčica Milosavljević, Ana Lasić in Jure Novak, Blaž Lukan, preglejenci in še kdo ...

Uf, lahko si oddahneva, moj dragi bralec. Pravkar sva se prebila skozi tehnikalije.

Če ne dolgovezim – tudi zaradi tega, ker tale sestavek ne sme presegati 2500 znakov –, so izluščki rezultatov mojih delavničarskih udeleževanj naslednji:

- obrtniško znanje in različne strategije snovanja dramskega teksta
 - vaje, triki in pomagala za trenutke, ko zaškripa
 - kreativni, inspirativni sogovorniki
- Predvsem pa ČAS.

Ta je pri pisanju pravzaprav najpomembnejši. Ker ga nikoli ni oziroma si ga sama nikoli – ali pa redko, da ne pretiravam – vzamem. Zato mi delavnice predstavljajo nekakšen vakuum, kjer se lahko, za tistih par dni, posvetim samo pisanju in razmišljanju o svojih dramah. Luksuz!

Tako, to je to.

V ponedeljek me čaka nova delavnica, tokrat z Vinkom Mödernerjem kot prvim izmed treh mentorjev. Me že srbijo prsti!

Simona Hamer

je ena od treh obetavnih mladih dramatičark, ki bodo sodelovale na mednarodni delavnici dramskega pisanja.

PREDRAMNI

27 MAREC

Bilten Tedna slovenske drame
01
PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ
42. TEDEN SLOVENSKE DRAME

POEZIJA GLEDALIŠČE POTEKA TAKO REKOČ NA ROBU KAOSA.

TUKAJ IN ZDAJ

Stroj za proizvodnjo iluzije, ki lahko v vsakem trenutku razpade. Gledališka predstava ustvari krhko utvaro, ki lahko z učinkovitimi mehanizmi odpelje našo misel in telo drugam. Prekine naš realni čas in ga nadomesti s svojim. Ustvari posebno vzdušje, ki združi posameznike v eni izkušnji. Gre za enoten prostor, ki ga napolnijo besede, podobe in različne energije igralcev, takrat se čas ustavi, sledi utripu srca ali pa noro odhiti. Vsi smo priča isti čarovniji z različnimi učinki. V tej izkušnji se oder približa poeziji, ki prav tako preko čustvovanja posameznika in s pomočjo besed zgradi drug svet, to je svet iluzije, utvare in norosti.

Iluzija in norost sta skupni točki gledališča in poezije. Ni naključje, da se umetniško delovanje tako prepleta z opijanjem, bežanjem iz resničnosti, vnašanjem kaosa v sistem. Uprizorjena pesem dobi svoje telo, glas in okolje. Gledališče kot živa umetnost spremeni pomen poezije v bivajoče, naseli se v prezenci igralcev, podobah, glasbeni spremljavi ... Žive podobe se približajo prenesenim pomenom poezije. Sublimni simboli postanejo realni, postanejo meso in kri igralca, ta pa jih s svojo interpretacijo pretvori nazaj v emocijo, in spet dobijo pomen v simbolnem. Na potovanju od misli do materiala, ki spet postane misel, se pomen besede bogati, gradi nove in krepi stare pomene. Pomembne lastnosti gledališča kot umetnosti, ki ga zaradi njegove živosti odlikujejo neponovljivost, neposrednost,

NEDA RUSJAN BRIC: KDOR SAM DO VEČERA POTUJE SKOZ SVET (Simon Gregorčič)
Režija: Neda R. Bric / Dramaturgija: Martina Mrhar / Scenografija: Rene Rusjan, Boštjan Potokar / Kostumografija: Tanja Zorn Grželj / Oblikovalec luči: Samo Oblokar / Avtor glasbe: Aldo Kumar / Realizacija igranega filma: Polona Zupan / Igrajo: Peter Harl, Blaž Valič, Ivo Barišič, Vesna Vontina, Dušanka Ristič, Gorazd Jakomini, Marjeta Slamič (film), Matej Puc (film)

nepredvidljivost in naključnost, omogočajo, da se poezija z uprizoritvijo dotakne izmuzljivosti interpretacije in prvinskosti izkušnje. Najlepši občutek je, ko gledališko predstavo začutiš, ko premakne nekaj malega v tebi. Takrat zasvojaš analizo in teorijo, saj jo pre-maga preprosto čustvo, ki se teoriji otroško izmakne. Kadar poezija ustvari gledališče, postane izkustvo resničnejše od življenja.

Poezija in gledališče se skupaj gibljeta po robu norosti, saj eno biva v imaginarnem času in drugo v realnem. Za poezijo bi lahko rekli, da je individualna umetnost, medtem ko je gledališče izrazito kolektivna. Uprizarjanje poezije preplete enkratnost dogodka z večnostjo misli, energijo posameznika z delovanjem skupine, katere energija izgoreva pred nami na odru in ustvarja izkušnjo, ki spominja na hojo po robu. Po robu med tukaj in zdaj ter tam in nekoč.

Urša Adamič

» Skratka: pesnjenje, pisanje drame pomeni zavestno odločitev za 'norost'. Platon je govoril o pesniški blaznosti, manii, in s tem pesnikom kar na začetku odzvel racionalno digniteto. «
Ivo Svetina, avtor dramske pesnitve *Stolp*, nominirane za Nagrado Slavka Gruma 2012
Kacjan, Olga in Toporišič, Tomaž. *Med poezijo in gledališčem – pet vprašanj za Ivo Svetino. Gledališki list predstave Stolp. SMG, LGL in Umetniško društvo KONJ, 2011.*

NEKEGA DNE IN NEKE NOČI

GLEDALIŠČE IN POEZIJA

Zame pomeni gledališče poezija. Vsako gledališko delo, vsako uprizoritveno delo naj bi bila pesnitev zase, kot nekoč, za časa Homerja. In ko se ukvarjam z uprizoritvenim delom, pravzaprav posegam po paleti pesniškega izraza. Izrisujem v prostor in čas pesnitev, jo urežujem in šivam v igralce, plesalce, akterje. Jim nalagam ritme in verze in skupaj izumljamo nekakšno tehniko zarisovanja prostora in časa v oblikah, ki so kot pesnitve. In vsako novo poglavje, ki ga odpiram, je pesnitev zase, zdaj zgoščena, zdaj strnjena, zdaj haiku, zdaj popolnoma odprta forma. Je pripoved o nemirih, hotenjih, beganjih, nenehnih zagonih, padcih, vstajanjih, krikih, jokih in prešernem veselju. In dober umetnik, tako režiser, filmski kot gledališki, dober koreograf, pisatelj, kipar, slikar, mora v sebi nositi izjemno pesnitev, da jo lahko izbruha, izkašlja, izriše, izvrže na plan. Je poet v prostoru in času.

Pri tem mislim na vse svoje ikone, na Larsa von Trierja, na Ingmarja Bergmana, na Lino Wertmüller, na Pino Bausch, na Laurie Anderson, na Michelangela Antonionija, na Wima Wendersa, na Federica Fellinija, na Jana Fabra, na Virginio Woolf in Gertrude Stein in Cocorosie in Lili Novy.

In kakor se je zgodilo moje popotovanje po poeziji in življenju o Lili Novy, se je odpirala tudi pesnitev o njenem življenju. Padala sem v njeno otroštvo, v njene spomine, v občutke, v soje sveč in krike zaganjajočih

se ptičev, ki so z ostrimi kljuni kluvali v meni občutke o odraščanju, o zavedanju spola, o ljubezni. Vse bolj sem se zračala z njo, begala po ljubljani. Njena poezija se je vrinjala v moje kuhanje, prhanje, v moje intimne trenutke. Rasla mi je in mi raste v glavi: z besedo, s pogledom, z orisi, s strastjo, z milino in z grozo. Plavava skupaj v neskončnosti vsakdana. Zadobila je nekako mojo podobo in jo bolj in bolj lepila name ali pa sem se sama zalepila vanjo. Obsedala me je in me obseda s strastjo. In poskušala sem vriniti, predati, preleti vse te misli, ideje in blodnje v svoja dva igralca. Odpreti njune registre, povezati naše dihanje in zdaj gorim, ko gledam oba, kako mojstrsko podajata vse plasti njenega, svojega in mojega življenja. In, ja, ko to opazujem, se mi zdi, da smo uspeli ustvariti poezijo v gledališkem prostoru.

Barbara Kapelj Osredkar

avtorica, režiserka, scenografka in kostumografinja predstave *Nekega dne in neke noči*

LILI NOVY, BARBARA KAPELJ OSREDKAR: NEKEGA DNE IN NEKE NOČI

Produkcija: Zavod Masa, Gankarjev dom, Zavod Maska

» Tu imaš zdaj to ... ta sla o neznanih, nevarnih doživetjih, o nečem novem, drugačnem, pomenljivem, in napetost, plašljiva in vabeča. «

Lili Novy in Barbara Kapelj Osredkar, odlomek iz predstave *Nekega dne in neke noči*, o pesnici Lili Novy

NEDA RUSJAN BRIC

INTERVJU

Neda Rusjan Bric je vsestranska umetnica: igralka – v času intervjuja se je intenzivno pripravljala na premiero nove predstave Mladinskega gledališča; režiserka – njen tretji avtorski projekt *Kdor sam do večera potuje skozi svet* (Simon Gregorčič) tekmuje za najboljšo uprizoritev Tedna slovenske drame (TSD). Z omenjeno predstavo tako zaključuje t. i. primorsko trilogijo – njen režiserski debi *Trieste – Alessandria Embarked* (*Štorja od lešandrink*) in *Eda* (*Zgodba bratov Rusjan*) sta prav tako že bila v naboru za Šeligovo nagrado.

Za predstavo *Eda – Zgodba bratov Rusjan* ste bili nagrajeni na festivalu komornega gledališča SKUP na Ptuj. Je nagrada pripomogla k hitrejši in lažji realizaciji vašega tretjega avtorskega projekta *Kdor sam do večera potuje skozi svet* (Simon Gregorčič)? Je danes (v času krize) težko pridobiti sredstva in zanimanje producentov za uprizoritev projektov?

Nagrada je najbrž pripomogla k prepoznavnosti predstave in zato tudi k številnim gostovanjem, ki so temu sledila. Igrali smo jo po vsej Sloveniji, imela je več kot petdeset ponovitev, bili smo z njo v Šanghaju kot predstavniki Slovenije na Expu 2010 in v Kairu na festivalu eksperimentalnega gledališča. Ne vem, če je to posledica nagrade, pomaga pa zagotovo, da se glas o predstavi razširi, preko medijev in od ust do ust. Glede novih projektov: gotovo pomagajo tudi nagrade, najbolj pa pomaga dobro pripravljen projekt. V času krize bo to seveda postalo še bolj pomembno: prava tema, premišljen koncept izvedbe in seveda zaupanje producentov v avtorja na podlagi minulega dela.

Vsi vaši avtorski projekti so bili (so) v tekmovalnem programu za Šeligovo nagrado na festivalu TSD v Kranju. Kaj vam pomeni ta festival?

Festival je čas in kraj, kjer dobi besedo slovenska dramatika, ki je pogosto skrita, odrinjena in neuprizarjana. Zato se mi zdi nujno potrebno, da se vsaj enkrat na leto govori, piše, gleda in misli naše avtorje in njihova najnovejša dela. Uvrstitev mojih del v tekmovalni program imam zato seveda za posebno čast, saj se tako počutim dejaven in opažen del naše gledališke ustvarjalnosti.

Osrednja oseba predstave *Kdor sam do večera potuje skozi svet* je pesnik Simon Gregorčič. Prva dva dela trilogije na posreden in neposreden način zaznamuje vaša osebna vpetost v zgodbe (vaša nona je bila Aleksandrinka, brata Rusjan nosita isti priimek kot vi), kaj pa je pri Gregorčiču tisto, kar (če) se dotika vaše osebne zgodovine?

Neposredno se moje osebne zgodovine dotikajo le *Aleksandrinke*. Rusjana nosita isti priimek kot jaz in sta doma iz istih krajev, sicer pa z njima nisem v bližnjem sorodstvu. Gregorčič pa ... še sama nisem vedela, zakaj natančno sem si ga izbrala, bolj se zdi, da je on izbral mene. Ko sem se začela intenzivno ukvarjati z njegovo zgodbo in zgodbo njegovih potomcev, se je vse povežalo in sestavilo s prejšnjima predstavama. Resnična zgodba, ki se mi je razprla, in ljudje, s katerimi sem dobila stik in so z njo povezani – da bom odkrila nekaj tako dramatičnega, si nisem nikoli predstavljala. Na koncu sem resnico sicer dodobra obdelala in celo zakrila, ker s temi stvarmi ravnam zelo obzirno in vedno skrbim, da ne bi prizadela vpletenih, toda bistvo je ostalo.

Vse tri predstave govorijo o isti stvari: o pogumu. O preseganju okoliščin, v katerih se rodiš ali v katere si pahnen, o izpolnjevanju svojih sanj, strahovih in njihovem preseganju. O življenjskih odločitvah. Govorijo skozi primorski milje, ampak so na človeški ravni univerzalne.

Pri omenjeni predstavi ste žanrsko presegli »dokumentarno dramo« s tem, da ste pridali k dokumentom tudi fiktivni dopis (ki je tudi medijsko specifičen in posredovan na filmskem platu). Kakšen je sploh status dokumentov, realnosti na odru? Ali ni vse na odru že fikcija?

V vseh treh predstavah sem uporabila film, in sicer kot scenografijo in kot nosilec druge, vzporedne zgodbe. Pri temah, ki jih obravnavam, me nikoli ne zanimajo zgolj zgodovinska dejstva, ampak kaj mi ta govorijo o današnjem življenju. Kje so skupne točke, zanimajo me vzroki in posledice: za posameznika, za narod, ne nazadnje za človeštvo. Pri snovanju zgodbe oziroma navadno dveh, ki se neločljivo prepletata in ena drugo pojasnjujeta, vedno skrbim, da so vsa zgodovinska dejstva prava. Osebe, dokumenti, dogodki – teh nikoli ne potvarjam, jim pa dodajam osebne lastnosti, detajle, odnose ... tako da nastanejo dramski liki iz mesa in krvi. Kakšni naj bi bili sicer, sklepam iz dejstev, ki jih preučim iz vseh možnih virov, najraje pričevanj, če pa so bili taki tudi v resnici, ne morem vedeti, vendar tega ne ve tudi nihče drug. Pri sodobni zgodbi si like navadno v celoti izmislim, pri tem pa si pomagam z izkušnjami iz svojega življenja. Seveda, vse na odru je fikcija, umetnost je fikcija sama po sebi, vendar je prav zato na neki ravni najbolj resnična. Če mi uspe, da pri ljudeh vzbudim ne le zanimanje za ljudi in teme, ki jih obravnavam, temveč tudi razumevanje njihovih dejanj, ki so jih za časa njihovega življenja

EVALD FLISAR

Dramski tekst, če je dovolj univerzalen, je mogoče interpretirati na sto različnih načinov

Evald Flisar je najbolj uprizarjani slovenski dramatik v tujini. Njegove drame so bile prevedene v več kot deset svetovnih jezikov ter samo v zadnjih dveh letih uprizorjene v Indiji, Avstriji, Indoneziji, Egiptu, Tajvanu, Nepal, BiH in na Japonskem.

Kateri dejavniki so ključni za uspeh v tujini?

Gre za več faktorjev, ki v določenem trenutku v ugodnih okoliščinah omogočijo manjši preboj, ki mu potem lahko sledi večji. Seveda ni zagotovila, da mu bo. Kot prvo: dramski tekst mora obstajati v angleškem prevodu. Imam to srečo, da sem dvojezičen in je vsaka moja drama že ob nastanku na voljo v slovenščini in angleščini. Ni nujno, da je v obeh jezikih identična: Slovenec bo v določeni situaciji uporabil eno frazo, Anglež pa drugo, lahko povsem drugačno. Večina mojih dram je prevedenih v tuje jezike iz angleščine, še posebej v takšne, kot so japonščina, kitajščina, arabščina, hindi, bengalščina, indonezijsčina, islandščina in podobni, kjer nimajo prevajalcev iz slovenščine. Druga srečna okoliščina je ta, da mi je newyorška založba Texture Press izdala knjigo sedmih dram in zraven še katalog. Celotno knjigo je na spletu, seveda brez mojega dovoljenja, objavil tudi Google Books. Nisem jezen. Nasprotno. Prav zaradi tega imajo dostop do mojih tekstov zdaj praktično vsa gledališča na svetu.

Za razliko od Slovenije se zdi, da je za avtorjev prodor ključna vloga agenta. Kako in kdaj ste se odločili za najem agenta in katere večine so za njegovo delo ključne?

Vsi moji agentje doslej so bile agentke; zdi se, da v tem poklicu prevladujejo. Prvo sem dobil že leta 1979, ko mi je BBC predvajal prvo radijsko igro. V bistvu agenta ni mogoče najeti, agent sam se odloči, ali bo zastopal avtorja. To pa stori samo, če ugotovi, da se mu izplača. Prednost agenta je v tem, da ve, kaj bi koga utegnilo zanimati, zato ne razpošilja stvari kar na slepo, ampak skrbno pretuhta, kdo bi morda ugriznil. In če kdo ugrizne, se zna pogoditi za najvišji možni znesek, od katerega si potem zaračuna dvajset odstotkov. Pogosto pride do uprizoritev tudi brez posredovanja agenta, prek poznanstev, priporočil, prevajalcev. Gledališča, ki so že uprizorila katero od mojih iger, se ponavadi odločijo, da bodo uprizorila še kakšno. Theater im Keller v Gradcu, recimo, ima projekt, v okviru katerega nameravajo uprizoriti vseh 14 mojih dram, po eno na leto, doslej so jih uprizorili šest.

navadno obsojali, potem sem dosegla svoj namen. Če pa le enega samega človeka predstava opogumi, da preseže svoj lastni strah v resničnem življenju, potem je namen celo presežen.

Katarina Koprivnikar, SiGledal

» Neda je s svojimi igrami pobastila spodnjo Vipavsko dolino tako, da smo se zavedeli, da ima ta prostor tudi svojo tradicijo, lastne zgodbe in kulturo, ki ob provincialnosti premore tudi svetovljanstvo, ob podeželski majhnosti tudi silovit polet ustvarjalnosti in poguma in poezijo. «

Koloini, Diana. Nedina primorska trilogija, Gledališki list SNG Nova Gorica, letnik 57, številka 1.

Je tujina zaznamovala vaše pisanje?

Tuje uprizoritve niso v nobenem pogledu vplivale na moje pisanje. Pripadle so mi le dragoceno spoznanje, da je mogoče dramski tekst, če je dovolj univerzalen, interpretirati na sto različnih načinov, ki so vsi enako veljavni, pod pogojem, seveda, da delujejo v svojem kulturnem okolju.

Na Tednu slovenske drame si bomo tudi letos lahko ogledali uprizoritev drame *Nora Nora* (Grumova, 2004), tokrat v izvedbi Bosanskega narodnega pozorišta. Pred časom smo si lahko ogledali avstrijsko uprizoritev, preteklo leto pa naj bi z njo gostovalo Gledališče luninega mrka iz Tokia. Kako gledate na te številne in raznolike uprizoritve?

Zaradi rušilnega potresa in cunamijskega vala so lani Japonci v zadnjem trenutku odpovedali obisk (pred štirimi leti smo na Tednu drame videli japonskega *Leonarda*). *Noro Nora* sem si ogledal na video posnetku. Japonska gledališka tradicija je tako oddaljena od evropske, da je vsaka uprizoritev fascinantna že sama po sebi, težko pa presodim, ali je bilo nekaj narejeno dobro ali zgolj zadostno. O tem mi da največ informacij odziv publike – če s predstavo diha od začetka do konca, če nihče ne zazeha ali skrivaj pogleda na uro, potem predstava verjetno ni slaba. Kaj so naredili Bosanci, pa bom videl na Tednu slovenske drame.

Prav tako se na festivalu predstavlja drama *Vzemi me v roke*, nastala v produkciji avstrijskega gledališča Theater im Keller iz Gradca. Glede na to, da smo slovensko uprizoritev doživeli pred nedavnim (14. marec 2012), kot tudi na to, da je nastala v produkciji Slovenskega komornega gledališča (SKG), katerega ustanovitelj ste sami, me zanima, ali zanj slovenska gledališča niso izkazala interesa?

Najnovejša drama *Vzemi me v roke* je bila najprej uprizorjena v Egiptu in Avstriji, ker so pač bolj pohiteli. Dramo sem napisal za 40-letnico gledališkega delovanja prijatelja Iztoka Jereba, zato je bilo od začetka jasno, da bomo predstavo naredili sami v okviru SKG in s sodelovanjem Lutkovnega gledališča Ljubljana, ki je Jerebovo matično gledališče. Slovensko komorno gledališče pa smo že pred dvajsetimi leti ustanovili Vesna Jurca, Vili Ravnjak, Iztok Jereb, Srečo Špik, jaz in še nekaj drugih, da bi ustvarili možnost za komorne predstave, ki takrat niso bile priljubljene. Res pa je, da slovenska gledališča zadnje čase bolj poredko segajo po slovenskih tekstih, ki so bili že uprizorjeni. Za kaj takega bo verjetno treba najprej umreti.

Jasmina Založnik